

Петровата жена, но една нощ нѣкой хайдутинъ я измъкна отъ харема ми. А Петровата дъщеря Петя избѣгала съ сина ми Али . . .

Джамалъ бей толкова се разяри, щото стана, грабна ятагана отъ стѣната и го заби въ гърдитѣ на Дрипля, който се търкулна мъртъвъ на земята.

— Слушай Еминъ! Земи всичкитѣ ми еничери — 100—1000 души, иди въ Преславъ, хвани Вѣлка, жена му, синоветѣ му, изведи ги въ гората и тамъ ги умъртви съ грозна смъртъ.

— Ами Караманъ бей? запита Еминъ, той ще проводи хора противъ мене.

— Не бой се! Ето азъ ще му скроя добра примка и ще повикамъ на помощъ кърджалиитѣ.

VI. Кърджалии.

Кърджалии! Страшни сж били тѣзи човѣко-ядци за всѣко българско семейство. Нощъ ясна и тиха. На небето горятъ безброй звѣздици. Близко до Котелъ, въ една прекрасна долина се чува голѣмъ глъчъ. Тамъ почива цѣла орда кърджалии. Петъ-шестъ души отъ тѣхъ, добре облечени, главатари на ордата, стоятъ около буенъ огънь и се препиратъ.

— Гнѣвъ ме е, каза единъ, че нашитѣ хора не работятъ умно. Всички викатъ, пѣятъ, пушкатъ. Гяуритѣ българи чуватъ, бѣгатъ и се изпокриватъ... Трѣбва да кажемъ на войницитѣ си, щомъ наближимъ нѣкое село да вървятъ тихо, безъ глъчъ, безъ грѣмъ и, докато гяуритѣ ни усетятъ, ние вече да сме обсадили селото.

Аклж бей, началникътъ на кърджалиитѣ, съ дълга скжпоценна дреха и висока перната гугла на глава, гнѣвно рече: